

2006–2011

Kako ustvarjati gledališče, če o njem ne veš ničesar?

Les Théâtres

Julie David

Na začetku ne veš, da je to začetek.

Na začetku ne veš, da se nekaj začinja.

In na začetku predvsem ne veš, kako dolgo bo vse skupaj trajalo.

Zadnje tri mesece sem živela z mislijo, da moram napisati to besedilo ob štirideseti obletnici Les Théâtres. Zamujam. Veliko dela imam. Spet moram zapustiti eno državo in se odpraviti v drugo, s hišico na hrbtu. Zaposlena sem. Ali pa me je strah? Česa? Vzamem si dva dni časa. Rezerviram termin za srečanje. Sama s sabo, z Les Théâtres.

Ne spominjaš se več, kako je prišlo do tega. Nekako po naključju si se znašla tukaj. Med tisoč drugimi stvarmi si se veliko ukvarjala s plesom, koreografijo in gledališčem, ampak to je bilo že davno. Obvladaš prostor, poznaš vse faze ustvarjanja. Toda gledališče je polno besed.

In tega ne poznaš.

Metoda *Actors Studio*. Ponovno odprem stare mape, z napisom »Ljubljana«, razvrščene po letih, poiščem DVD-je in fotografije, v roke vzamem album, ki so mi ga podarili študentje, preden sem zapustila Slovenijo. Naključno odpiram dokumente, elektronska sporočila. Ponovno sledim razvoju te gledališke skupine. Gledam fotografije, videoposnetke, plakate. Preplavijo me čustva.

Jokaš. Pozabila si imena, ne pa tudi obrazov.

Začetek

Na Filozofsko fakulteto pridem leta 2006 kot lektorica za francoski jezik in književnost, ki jo je poslala frankofonska Belgija. Nisem Belgijka, vendar to ni pomembno. Imela sem srečo, da me je takoj po končanem magisteriju iz poučevanja francoščine kot tujega jezika zaposlila organizacija, ki se je takrat imenovala C.G.R.I.¹ Ta pustolovščina bo v treh različnih državah trajala osemnajst let. V Ljubljani poučujem na Oddelku za romanske jezike in na Oddelku za prevajalstvo in tolmačenje. Razen dvomesečne prakse na flamski univerzi nimam nikakršnih pedagoških izkušenj. To pomeni, da bodo noči prvih nekaj let kratke. Med drugim me pozdravi tudi živahni profesor Pogačnik, ki me prav kmalu spozna z *Les Théâtres*. Toda podrobnosti se ne spomnim več. To je čudno. Ne spomnim se, kako se je pričelo nekaj, kar mi bo pobralo ves čas in energijo, nekaj, kar mi bo dalo toliko sreče, dvomov in veselja.

Toda začne se, in sicer z enajstimi igralci. Začne pa se tudi dolgo in lepo prijateljstvo s profesorjem Pogačnikom, ki nam bo stal ob strani pri pripravi vseh predstav. Od tistega prvega leta, ko smo uprizorili *L'Œuf (Jajce)* belgijskega dramatika in naturaliziranega Francoza Féliciena Marceauja, mi ni ostalo veliko spominov. Kot režiserka improviziram, tipam v temi, iščem. To počnejo tudi študenti, s katerimi se še spoznavamo. Ne morem se dovolj zahvaliti tej začetni skupini, ker mi je zaupala. Oblikovalo se je prvo jedro. V sebi nosi srž skupine, ki obstaja že od osemdesetih let prejšnjega stoletja. Študentje so zelo

1 Le Commissariat Général aux Relations Internationales de la Communauté française de Belgique, od takrat preimenovan v Wallonie-Bruxelles International.

gostoljubni, dobro govorijo francosko in so si blizu s profesorji. Zdi se, da je ta skupina nekakšna izložba njihovega oddelka. Spretni so z besedami, s telesi pa morda malo manj. Na srečanjih tega prvega leta me pogosto sprašujejo: »Ampak ali ni to malo preveč?« Ne, ni preveč. In to je šele začetek.

Odpiranje

Med letoma 2007 in 2008 se zdi, da je predstava *L'Œuf* že naredila svoje, saj sprejmemo nove člane.² Študentom romanistike so se zdaj pridružili tudi študenti prevajalstva, med njimi je tudi nekaj prostih elektronov, zato postajajo profili bolj raznoliki. Ne iščem briljantnih študentov, iščem igralce. Ni pomembno, če je njihova francoščina še vedno precej pomanjkljiva, zato se tudi gredo gledališče. Če francoščina postane sredstvo za doseg cilja in ne cilj sam po sebi, če se jezika učimo *s telesom*, je napredek hiter (včasih celo osupljiv). V naslednjih letih se gledališka skupina še naprej odpira in sprejema celo študente z drugih fakultet (naravoslovne, tehnične itd.), ki želijo še naprej gojiti francoščino, ki so se je naučili v gimnaziji. Raznolikost udeležencev nenehno bogati skupino.

Obdajanje z ljudmi in učenje

Vodila naj bi gledališko skupino – že prav, a kaj, ko nimam znanja in izkušenj. Ukvarjam se s sodobnim plesom, oder in nastopi mi niso tuji. Toda na gledališkem področju nimam ne veččin ne samozavesti. Leta 2006 v Bruslju spoznam Michela Van Looja, direktorja gledališča Théâtre de la Guimbarde v Charleroiu. To srečanje je prelomno. Michel nas obišče, da bi študentom, ki pripravljajo predstavo *L'Œuf*, omogočil prvo profesionalno izkušnjo. Vračal se bo vsako leto, in to dvakrat, najprej, da bi »razrahljal« začetne faze skupinskega dela, drugič pa ob začetku postopka režije. Ob opazovanju Michela se učim. Poleg tega tudi ogromno berem, igre, priročnike, teoretična besedila, vse, kar bi mi pomagalo obogatiti te gledališke ure; ogledam si vse, kar se dogaja v Ljubljani, obdam se z gledališčem. Michel postane prijatelj, prijatelj z dolgoletnimi izkušnjami na

2 Les Théâtres si nadenejo logotip, ki je v uporabi še danes.

področju angažiranega gledališča, ki jih z veseljem deli. Hrani me z napotki za branje, s spomini, z glasno kritiko, s knjigami, s filmi, z odrskimi uprizoritvami. Poleti odpotujem v Belgijo na tečaje AKDT³ (commedia dell'arte, nema improvizacija, klovnada, oblikovanje likov itd.) s profesorji, od katerih so nekateri postali tesni prijatelji. Povabila jih bom, da organizirajo delavnice za študente (na primer Jacquesa Esnaulta iz Collectif 1984, ki izvaja akcijsko gledališče). Druga prijateljstva se bodo stkala po zaslugi festivala Rencontres du Jeune Théâtre Européen v Grenoblu, na katerem bomo sodelovali med letoma 2007 in 2011: udeležila se bom izobraževanj pri režiserjih Frankfurt Theater v Nemčiji ali Forn de Teatre Pa'tothom v Barceloni. Niso mi všeč čisto vsi pristopi ali vse gledališke družine, vendar vsrkavam, opazujem. Učim se, kako težko in lepo je igrati in režirati.

Prestavljanje, pospravljanje

Ko razmišljam o tistih letih v Sloveniji, mi spomin kdaj pa kdaj odpove. A če česa nisem pozabila, je to številka predavalnice, kjer smo vadili. PREDAVALNICA 13. Seveda smo se srečevali tudi v drugih, a ta bo za vedno ostala matična. Na začetku smo nekoliko sramežljivi, ne upamo si preveč predstavljati miz, stisnemo se v majhen, oddaljen kot. Z leti mize potiskamo vedno bolj nazaj, da bi čimbolj osvobodili prostor. To ni več učilnica, ampak gledališka dvorana. In tako je vsak večer, vsak konec tedna, ko potekajo vaje, obred enak: zložimo vse mize in stole, da si naredimo prostor, nato pa vse spet postavimo nazaj na svoje mesto. Vedno znova in znova in znova. Stokrat, tisočkrat. Gledališče je predvsem garanje.

Napredovanje

Danes je drugi dan moje izolacije, mojega srečanja z Les Théâtres. Zunaj je še vedno mila južnoafriška zima. Ponovno sem si ogledala veliko posnetkov z vaj pa tudi dokumentarnih filmov, ki smo jih snemali vsako leto. Od leta 2006 do 2011 so spremembe presenetljive.

3 La Royale Académie Internationale d'Été de Wallonie: dobrodelna fundacija v Belgiji, ki ponuja poletne tečaje glasbe, vizualnih umetnosti, plesa in uprizoritvenih umetnosti.

Najprej že omenjeni prostor, ki si ga prisvojimo in popolnoma zasedemo. Potem so tu še oblačila: v prvih letih študentje še vedno vadijo v svojih vsakodnevnih oblačilih, postopoma pa njihove oprave postanejo udobnejše, bolj nevtralne, primernejše za gledališko delo.

Ure vaj postopoma dobijo ustaljeno strukturo. V prvem semestru potekajo enkrat tedensko in so namenjene izključno vsem vidikom igralčevega dela: telo, kretnje, prostor, odnosi z drugimi, ustvarjanje lika (s pomočjo improvizacije in domišljajske konstrukcije), nato pa še glas, dihanje, fonetika in izgovorjava, naglaševanje in pomnjenje francoskih stavkov. Ta prva faza vključuje tudi enega ali dva obiska zunanjih predavateljev, kar študentom omogoča, da preizkusijo še druge načine dela. V drugem semestru, od februarja do aprila, pa se intenzivno ukvarjamo z režijo besedila, ki smo ga izbrali za tisto leto: še naprej razvijamo svoje igralske sposobnosti kot posamezniki ali kot skupina, vendar se nanje osredotočamo skozi režijo. Prizore pripravljamo drugega za drugim po skupinicah in nato vsi skupaj po točno določenem urniku. Vsak večer svetim na fakulteti. In študentje kljub vsem drugim obveznostim gledališču namenijo veliko časa. Na vaje prihajajo tudi ob koncih tedna in praznikih. Na stotine ur v predavalnici 13. Ko se ozrem nazaj na vse to, se mi zdi v današnjem svetu popolnoma nepredstavljivo, da je vsakdo od nas toliko žrtvoval za gledališče. Če toliko časa preživimo skupaj, mora biti v vsem skupaj nekakšna čarovnija.

Ko se ozrem nazaj na to obdobje svojega življenja, me preseneti prav razvoj študentov: kakšna preobrazba! Med letoma 2006 in 2011 sem opazovala, kako so študentje pred mojimi očmi postajali igralci. Najprej tiste in tisti, ki so sprožili to gibanje, preden so se podali novim izzivom naproti: Matevž, Danijel, Ajda, Kristina, Maruša, Aja, Petra, Daša. Potem je tu trdno jedro, najzvestejši, tisti, ki so skupini dali preobrazbeni zagon: Luka, Ljubica, Tine. Potem še tisti, ki odidejo, se kasneje vrnejo in skupino obogatijo s svojimi dolgoletnimi izkušnjami: Matjaž, Jernej, Manca, Maša. Nato so tu še tisti, ki se skupini pridružijo na poti in ji pomagajo pri razcvetu: Gregor, Simon, Tina, Bruna, Eva, Urška. Nazadnje pa tudi oni, ki v projekt prinesejo sebi lastno energijo in kanček norosti: Tamara, Ana, Vesna, Ananda, Špela, Črt, David, Petra, Nataša, Katarina, Kristina, Sabina,

Ana, Andrej.⁴ Kakovost dela vsako leto narašča po zaslugi medsebojnega sodelovanja bolj ali manj izkušenih igralcev, zaupanja in vezi, ki se ustvarjajo, ter stremljenja po nenehnem izboljševanju, ki se vzpostavi v skupini.

Med letoma 2006 do 2011 se število igralcev vztrajno povečuje, z enajstih preide na sedemnajst v zadnji uprizoritvi. V profesionalnem gledališču je sedemnajst igralcev na odru skoraj nemogoč podvig, saj je to predrago. Pri nas je drugače.

Razvoj

Z razvojem ustvarjalnega dela se pojavljajo nove potrebe. Da bi zagotovili sredstva za uresničitev svojih ambicij, razvijamo številne povezane dejavnosti, pri katerih kar najbolj izkoristimo znanje in spretnosti vsakega izmed nas. Moji prijatelji prispevajo veliko (oblikovanje plakatov, ustvarjanje zvočnih pokrajin, pomoč pri upravljanju režije, zvoka in luči), vendar so študentje prav tako iznajdljivi. Ustvarjanje rekvizitov in kostumov je sestavni del ustvarjalnega procesa: po predstavi *Les B@lges* (2007–2008)⁵ se za *Requiem with a happy end* (2008–2009)⁶ naučimo izdelovati organe iz lateksa – jetra, pljuča, ledvice, membrane itd. – in prave sablje⁷ za predstavo *Gengis Khan* (2009–2010)⁸, igro, za katero se naučimo tudi dela s filcem in izdelovanja lastnih kostumov za mongolske jezdece. Vsakdo prispeva tisto, kar zna in zmore.

Ugotovimo tudi, da lahko s podnaslavljanjem iger nagovorimo veliko širše občinstvo: za igri *Gengis Khan* in *La Kermesse Héroïque* (2010–2011)⁹ nam priskoči na pomoč majhna vojska prevajalcev – nekdanjih članov. Bolje kot nam gre, bolj se povečuje tudi kapaciteta predstav: iz majhnega gledališča Glej se selimo v DIC in nato v SitiTeater. Da bi to omogočili, pa je treba skrbeti tudi za logistiko, prodajo vstopnic in rezervacije, zato nam pomagajo prijatelji in nekdanji člani.

4 Mislim, da nisem izpustila nikogar, sicer *mea maxima culpa*.

5 Avtorja Jean-Marie Piemme in Paul Pourveur.

6 Avtor Dominique Wittorski.

7 Hvala, Simon!

8 Avtor Henry Bauchau.

9 Priredba istoimenskega filma Jacquesa Feyderja in Arthurja Marie Rabenalta iz leta 1935 po kratki zgodbi Charlesa Spaaka.

Omeniti je treba, da z začetkom študijskega leta 2009 in po zaslugi novih študijskih načrtov, povezanih z bolonjsko reformo, prvi semester naše gledališke delavnice postane uradni predmet, ki se imenuje »francoski gledališki govor«. Gre za izbirni predmet, ki ga lahko vpišejo študentje prvega, drugega in tretjega letnika. Naša srečanja tako postanejo pravi predmet (z zaključno oceno) in pritegnejo kar nekaj študentov. Od oktobra do novembra po tri ure tedensko obravnavamo vse vidike igralčevega dela (zdaj imam tudi več gradiva za obogatitev srečanj). Na novo vpisanim študentom pomagamo in jih spodbujamo, pri tem pa se opiramo na izkušnje članov skupine in kombiniramo vaje z improvizacijami. Decembra se študentje lotijo gledališke uprizoritve: iz besedila, ki ga bomo uprizorili v naslednjem semestru, izberemo nekaj prizorov, skupine (sestavljene iz starih in novih študentov) pa morajo predlagati način uprizoritve, na čemer nato temelji ocena. Izoblikujejo se odlična partnerstva in nekateri od vpisanih študentov bodo kmalu postali del stalne zasedbe.

Spoznavanje (in biti spoznan)

Leta 2007 spoznam Primoža Grešaka, ki postane moj dragoceni sodelavec in prijatelj. Odkrijem, da na naši fakulteti deluje še ena gledališka skupina v španskem jeziku, Hipercloridria, ki jo vodi Primož. Oba sva malce nora: porodi se nama zamisel o meduniverzitetnem gledališkem festivalu tujejezičnih skupin. Verjameva, da lahko študentje od srečanj z drugimi jeziki, drugimi praksami in drugimi gledališkimi pristopi odnesejo ogromno. Meniva, da je pomembno, da se oddaljimo od utečenih poti in izstopimo iz cone udobja. Prepričana sva, da nas medsebojna srečanja in odprtost do drugih ženejo naprej in nas spreminjajo. Predvsem pa se nama zdi, da se bomo počeno nasmejali. Prva edicija FESTUNIT (Festival of University Theatre of Ljubljana) poteka aprila 2008 v Rogu (nekdanji tovarni koles, spremenjeni v umetniški skvot). Na njem sodelujeta dve ljubljanski skupini (Les Théâtres, Hipercloridria) in dve skupini z Univerze v Zagrebu (Lusco-Fusco, ki igrajo v portugalsščini, in Théâtre sans fil, v francoščini). Poiskati moramo sponzorje, organizirati, sprejeti, nastaniti in nahraniti približno petdeset udeležencev.

Naslednje leto razmišljamo širše. Priredimo dvodnevni festival v Menzi pri koritu (Metelkova) s sedmimi gostujočimi skupinami s štirih univerz (pustolovščini se pridružijo Skopje, Zadar in italijanska skupina iz Ljubljane) za osemdeset udeležencev. V dopoldanskem času dodamo tudi delavnice gledališkega raziskovanja, ki jih organizirajo režiserke in režiserji in omogočajo skupinam, da se pomešajo med seboj. Vzdušje je prijetno, študentje se spoznavajo prek gledališča, z režiserji pa smo ustvarili mrežo partnerstev, ki sega preko vsega Balkana. Piše se leto 2009. Čeprav so naši študentje premladi, da bi jo doživeli, je vojna, ki je razdelila ta del Evrope, povsod pustila svoje sledi. Beograd je še vedno v ruševinah, drugod so na stavbah vidne luknje izstreljenih krogel, v Sarajevu srečujem ljudi, ki jih je vojna pohabila, v bosanskih gorah se po naključju znajdem na proslavi v spomin na pomor stotine Srbov, ki jo spremljajo streli iz kalašnikovk. Še vedno je čutiti napetost. Razvoj nacionalizmov je razdelil tudi jezike: medtem ko se pripadniki moje generacije še vedno sporazumevajo v srbohrvaščini, naši mladi govorijo različne jezike in se pogosto zatečejo kar k angleščini. Surfamo po tej neverjetni dinamiki balkanskega univerzitetnega gledališča, potujemo z avtobusom ali z vlakom, odpravimo se igrat v Zagreb, kjer so prav tako začeli svoj festival FRASK.

Leta 2009 se pustolovščini pridruži Srbija, nove skupine (v portugalskem, italijanskem in španskem jeziku) iz Beograda in Zagreba pa povečajo število udeležencev, ki jih je zdaj sto trideset. Precejšen logistični in finančni izziv, ki zahteva sodelovanje majhne, zveste in iznajdljive ekipe. Kvalitetna raven delavnic in uprizorjenih iger se zaradi splošnega sodelovanja povečuje. Toda ključna beseda ostaja srečevanje. In še naprej križarimo po Balkanu, odpravimo se v Zagreb (festival FRASK) in Skopje (festival UNIFEST). Hvala vsem norim ljudem, ki so uresničili to utopijo ... Hvala Primožu, Sylvainu, Isabelle, Simonu, Céline, Sofiji, Marziu za čas, ki ste ga namenili za to in delili z nami.

Med letoma 2008 in 2011 se poleg FESTUNIT vsako poletje udeležimo tudi festivala Rencontres du Jeune Théâtre Européen, ki ga organizira Créarc v Grenoblu. Ta kontakt smo podedovali od prejšnjih članov skupine in nekega julijskega dne leta 2008 prispemo v Grenoble ... Študentom sprva ni lahko. Deset dni festivala je intenziven zalogaj. Tri predstave na dan, razgrete debate

o vsaki uprizorjeni igri, dopoldanske delavnice z različnimi režiserji, vse s ciljem, da bi z okoli dvesto udeleženci pripravili skupno predstavo, zvečer pa – seveda – zabava. Ta srečanja, na katerih se mešajo profesionalne in amaterske skupine, nas silijo, da smo še bolj zahtevni do sebe. Vsako leto znova rastemo, med srečanji in skozi njih.

Financiranje

To je najbolj ključno in občutljivo področje. Vsi ti projekti, produkcije, festivali in potovanja zahtevajo denar. Ko v kronološkem zaporedju listam po svojih mapah, opazim očitno povečevanje števila dokumentov, povezanih z iskanjem finančnih sredstev in sponzorjev. Pozabila sem že, kaj pomeni večina kratic, ne pa tudi koliko časa sem sama ali skupaj s študenti porabila za pripravo teh prošenj za podporo. Tudi to je interdisciplinarna spretnost, ki jo razvijamo s študenti. Od Wallonie-Bruxelles International do Francoskega inštituta, Inštituta Cervantès in Istituto Italiano di Cultura, pozabiti pa ne smemo niti na neomajno podporo naših oddelkov in univerze. Za stvar postopoma ogrejemo tudi Študentsko organizacijo Slovenije, Mestno občino Ljubljana in druge, včasih nenadejane zasebne sponzorje (Leclerc, Imperial Tobacco, Eurosea itd.).

Dokumentiranje

Ohranjanje sledi. Tolikokrat sem se preselila, zapustila toliko krajev, pozabila toliko jezikov, da bi se naučila drugih, se naučila izgovoriti toliko neizgovorljivih imen (slovenska imena so na vrhu seznama z besedami brez enega samega vidnega samoglasnika); ali sem že takrat slutila, da bo moj interni trdi disk hitro zapolnjen? Nisem prepričana. Toda že od prvega leta bo prijatelj snemalec nekaj tednov pred premiero prihajal dokumentirat delo Les Théâtres, snemal bo tako predstave kot delo samo, ujel smeh, utrujenost, življenje, vzpone in padce skupine. Tudi on bo skozi poskuse in napake zrasel. Nekateri študentje mu bodo pomagali pri tehničnem delu in intervjujih in bodo tako razvijali tudi druge interdisciplinarne spretnosti. Prav po zaslugi vseh ohranjenih sledi se tistih dni spominjam s tako jasnostjo. Vse sem shranila. Zbiram in razvrščam,

morda bom te arhive, ki se me tako dotaknejo, kmalu objavila na spletu, da se bodo dotaknili tudi drugih.

Dvomi

Na vsakem koraku. V bistvo gledališkega dela in v vsako njegovo etapo. V odnose, v avtoriteto in v odgovornosti, ki jih prinaša prevažanje skupine mladih z enega konca Evrope na drugega. Sprejemanje kritik, soočanje z lastno nevednostjo, ponotranjanje, razvrščanje. Vedno dvomi, vendar v mejah tega, kar smo in kar lahko naredimo. Treba je iti naprej, graditi. Navsezadnje je treba živeti.

Ljubezen

V gledališču so ure in ure namenjene opazovanju. Seveda mora vodja dejavnosti tudi kazati, kako je treba igrati, in sam kaj odigrati, da bi ostale pripravil k igri. Vendar je bistvo vsega ravno opazovanje. Opazovanje teles, njihove drža, gibov, kaj zmorejo in česa ne, njihovih krepih in šibkih točk, medsebojnih neskladij in osvobajajočih povezav. Mislim, da ne moreš toliko ur opazovati ljudi, ne da bi jih vzljubil. Res je, govorim o resnični ljubezni. O tem, da prisluhneš in da si tam zanje.

Včasih smo nerodni, tako kot tudi sicer v življenju, ne znamo ljubiti, ne najdemo besed. Če bi morala vse ponoviti, bi več pozornosti namenila odnosom in verjetno s študenti ne bi delala na enak način. Toda stvari se zgodijo samo enkrat.

Mislim na vse študentke in študente, ki sem jih opazovala in vzljubila v vseh teh letih. Nisem preveč nadarjena za ohranjanje stikov, poleg tega sem alergična na tako imenovana »socialna« omrežja. Vendar jih nisem pozabila. Upam, da so živi in zdravi, da so zadovoljni v svojem poklicnem in zasebnem življenju. Predstavljam si jih srečne. Vem, da so med seboj spletni vezi, ki v nekaterih primerih trajajo še danes. Nekateri med njimi so se celo zaljubili! Ali imajo otroke? Ali jim govorijo, da se je vse začelo v gledališču? Potem je to najlepše, kar smo kdaj ustvarili.

Nadaljevanje

Nekega dne se življenje nepričakovano zasuka. Tu sta tudi želja po raziskovanju in obljuba, ki sem si jo dala. Tako pride čas odhoda. Sledi čas selitve v drugo državo – Indijo – v drugo kulturo, na drugo univerzo. Skupinici študentov (spet malo prismuknjenih) je prišlo na ušesa, da sem se ukvarjala z gledališčem. Ko začnem delati z njimi, jim pokažem v Sloveniji posnete dokumentarne filme: »Kaj, lahko to naredimo tudi mi?« Seveda, in tudi bomo. Vendar drugače. V precej težjih razmerah (vedno se bom z velikim obžalovanjem spominjala, kako čista je bila predavalnica 13 in kako mehak je bil njen parket), v družbi, kjer se težave včasih zdijo nepremostljive. Popolnoma bomo opustili dramska besedila in razvili pristop, ki bo bolj podoben akcijskemu gledališču. Pridružili se nam bodo še drugi študentje in skupaj bomo na delavnicah pisanja in improvizacije ustvarili iz krajših prizorov sestavljena besedila, v katerih bodo izrazili svoja doživetja in pričakovanja; nato pa bodo iz lastnih besedil ustvarili igro, ki jo bodo tudi sami odigrali. In v nabito polnih avtobusih in vlakih se bomo spet odpravili na drug konec Indije, da bi prenesli njihovo sporočilo. Ampak to je že druga zgodba ... o ljubezni in gledališču.

Južna Afrika,
23.–25. september 2023

Prevod: Klara Katarina Rupert